

רע"פ 5964/17 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בבית המשפט העליון

רע"פ 5964/17 - ב'

לפני: כבוד השופט א' שהם

ה המבקש: פלוני

נ ג ד

- המשיבות:
1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בירושלים, מיום 25.06.2017, בע"פ 17-17-7844-05-1, שניתן על ידי כב' השופטים: נ' בן-אור; ר' יינוגרד; ו-א' דראל

בשם המבקש:עו"ד אריאל עטר

בשם המשיב 1:עו"ד עדי שגב

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' הרכב השופטים: נ' בן-אור; ר' יינוגרד; ו-א' דראל), בע"פ 17-17-7844-05-1, מיום 25.06.2017. בಗדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וכן על גזר הדין, שניתנו על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופת ד' כהן-לקח), בת"פ 59692-12-13.

2. بد בבד עם הבקשתה לרשות הערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. בהחלטתי 25.07.2017, הורתתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשתה לרשות הערעור.
עמוד 1

3. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום מתוקן לבית משפט השלום בירושלים. כתוב האישום ייחס למבקר בגדרי שני אישומים, את ביצוע העבירות הבאות: מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (2 עבירות); מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 לחוק העונשין; והטרדה מינית, לפי סעיף 5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

4. בכתב האישום נמסר, כי במקרים הרלוונטיים עבד המבוקש כאיש תחזקה במפעל "רפא" (להלן: המפעל), כאשר המתלוננת אל. (להלן: המתלוננת) והמתלוננת שב. (להלן: המתלוננת 1) עבדו כמנוקות באותו המפעל.

מהאישום הראשון בכתב האישום עולה, כי המבוקש פגע במתלוננת, כמפורט להלן:

א. בין החודשים ינואר ועד Mai 2005, במועד מודיעק שאינו ידוע למשיבה 1 (להלן: המשיבה), הזמין המבוקש את המתלוננת לשותה קפה ולשוחח בחדרו שבמפעל. במהלך השיחה, ליטף המבוקש את רגלה של המתלוננת, ולאחר מכן ביקשה ממנו שיפסיק, הוא חדל מעשי והתנצל בפניה (סעיף 1 לכתב האישום).

ב. כעבור מספר ימים, עת ניקתה המתלוננת את חדרו של המבוקש, חיבק אותה המבוקש מאחור ונישק אותה בצווארה. המתלוננת השחררה מהחיזתו של המבוקש בכח, ואמרה לו: "חלאס חלאס" (סעיף 2 לכתב האישום).

ג. כעבור מספר ימים, הציג המבוקש למתלוננת תמונות פורנוגרפיות במחשב, והציג לה כי הוא ישלח לה תמונות נוספות בחדר האלקטרוני, אך המתלוננת הסבירה למבקר כי היא אינה מעוניינת בכך. בהמשך, חיבק המבוקש את המתלוננת חיבור ממושך, ולאחר מכן הדפה אותו, התנצל המבוקש על מעשיו, ואומרו כי הוא אינו יכול לשלוט בעצמו, והבטיח כי לא יעשה זאת בשנית (סעיף 3 לכתב האישום).

ד. בחלוף מספר ימים, מסר המבוקש למתלוננת משחה המיוצרת במפעל, ומספר לה כי הוא מורה את המשחה על איבר מינו אחרי שהיא יוצאה ממשרדו, "כדי שיוכל להמשיך לתפקיד בעבודה". בהמשך, הציע המבוקש למתלוננת כי תעביר את המשחה לבן זוגה (סעיף 4 לכתב האישום).

ה. כעבור מספר ימים, חשף המבוקש בפני המתלוננת את איבר מינו, ואמר לה: "תראי, את רצחה לגעת, תגעי". לאחר שהמתלוננת ביקשה מהמבקר לחדרו מעשי, הוא מישש בידו את איבר מינו ואונן בפניה. לאחר מכן, שב המבוקש והतנצל בפני המתלוננת על מעשיו (סעיף 5 לכתב האישום).

ו. במועד שאינו ידוע למשיבה במדוק, שעה שהמבקר היה שתיי מאלכוהול, השכיב המבוקש את המתלוננת, שכב עליה וניסה לפשך את רגליה. המתלוננת, שהתנגדה למעשי המבוקש, שאלת אותו בדבר הסיבה למשvio, והוא בתגובה אמר לה כי הוא אוהב אותה (סעיף 6 לכתב האישום).

מהאישום השני בכתב האישום עולה, כי בתחילת שנות 2004, במועד מדויק שאינו ידוע למשיבת, עת ניקתה המתלוננת 1 את גג מערכת המים של המפעל, עליה אחראית המבוקש, חיבק אותה מאחור, נגע בחזה שלה מעל לבגדיה, ולייטך אותה בידיה. לפי הנטען, המתלוננת 1 דחפה את המבוקש מעלה, ואמרה לו כי היא אישה נשואה ואם לילדיים, וכי עליו לעזוב אותה לנפשה. בתגובה, אמר לה המבוקש כי "לא תדבר על זה עם אף אחד".

למען שלמות התמונה,指出 כי תחילתו של הליך זה בכתב אישום שהוגש נגד המבוקש בשנת 2008, לבית משפט השלום בירושלים, בגין אותם מעשים שייחסו לו בהליך דין, אשר החל להתברר בפני כב' השופטת א' זיסקינד (ת"פ (י-ט) 80-7992) (להלן: ההליך הקודם). לאחר מספר דוחיות מתעם הגנה, ניהלו הצדדים משא ומתן והגיעו להסדר טיעון, במסגרו הודה המבוקש בכתב אישום מתוקן. הצדדים טענו לעונש, ודינו של המבוקש נגזר בשליה לשנת 2012. לאחר זאת, ערער המבוקש על הרשותו לבית המשפט המחוזי, בטענה כי יש לאפשר לו לחזור בו מהודאותו, בשים לב לכך שבמסגרת שיחותיו עם גורמי המקצוע ערבע מתן גזר הדין, הכחיש המבוקש את שהודה בו. ביום 19.03.2013, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור, איפשר למבוקש לחזור בו מהודאותה, והואורה בבית משפט השלום לשמעו את התקין מראשיתו. התקין הועבר אל כב' השופטת ד' כהן-לקח בשליה 2013, ונשמע בפניה מתחילה ועד סוף.

5. נחזור אפוא לתקין שלפניו. ביום 18.04.2016, הורשע המבוקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, במרבית האישומים שייחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום זיכה את המבוקש מביצוע עבירה של מעשה מגונה בפומבי, שייחסה לו באישום הראיון, והרשיעו, תחתיה, בעבירה של מעשה מגונה, בהתאם לעובדות שהוכיחו במהלך המשפט. בהכרעת דין, קבע בית משפט השלום, באשר למהימנותה של המתלוננת, כי "עדותה של המתלוננת א' לפני הותירה רושם משכנע ואני מאד. ניכר היה כי א' ניסתה לדיק בתשוכותיה, השיבה לשאלות שהופנו אליה על-פי הפרטים שהשתמרו בזיכרון, והקפידה שלא להשיב על מה שאינה זכרת כיום". בית משפט השלום הוסיף וקבע, בהקשר זה, כי "התרשמתי כי א' תיארה את המעשים כדי שחוותה אותם ודולה פרטיהם לגבים מזיכרונה, ולא כדי שבדתה אותם מדמיונה. היא נמנעה מהגזרות, ולא ניסתה להשחר את פני הנאשם [המברך] שלא לצורך. זאת ועוד; המתלוננת לא הסתרה פרטים שעולמים היו להיזקף לחובתה, דבר אשר חזק את מהימנותה". בית משפט השלום קבע, כי אין בעובדה שפרטים מסוימים לא השתמרו בזיכרון של המתלוננת, בלבד מעלה מעשר שנים לאחר ביצוע המעשים, כדי לפגוע באמונות עדותה; וככל שקייםות אי התאמות בין הوذעה של המתלוננת במשפטה לבין עדותה במשפט, הרי מדובר ב"אי התאמות לא מהותיות או כאלה שניתן לתת להן הסבר מספק", באופן שאינו פוגע בחזק אמינות גרסתה של המתלוננת". מאוחר שהמתלוננת לא זכרה את מלא הפרטים שמסרה במשפטה, קבע בית משפט השלום, כי הوذעה של המתלוננת במשפטה היא ראייה קבילה לאmittot תוכנה, לפי סעיף 10(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות). בית משפט השלום קבע בנוסף, כי מצבה הרגשי של המתלוננת בעימות המשפטתי עם המבוקש, חודשים לאחר האירועים נשוא כתב האישום, מהוות ראייה מחזקת לגרסתה. כמו כן, הבהיר בית משפט השלום, כי ניתן למצוא חיזוקים נוספים לגרסתה של המתלוננת בעדותה של נומה, מנהלת משאבי האנוש במפעל, והמונה על מניעת הטרדה מינית בעת הרלוונטיות; בעדותה של קלודין, מנהלת מחלקת הניקיון במפעל, והמונה הישירה על שתי המתלוננות בעת הרלוונטיות; בעדותה של עדת הגנה שולמית; כמו גם, בעדותו של המבוקש עצמו. בית משפט השלום ציין, בהקשר זה, כי "בשים לב לעובדה שהתאפשר להגנה לחזור נגידת את המתלוננת, הרי על פני הדברים, הوذעה המשפטית של א' הייתה לכארה יכולה להתקבל כראיה קבילה בהתאם לרצינאלים שנדרשו ב-ע"פ 71/76 מריל' נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813 (להלן: עניין מרילי)", מאחר שהמתלוננת אישרה בעדותה כי כל שנאמר על ידה במשפטה משקף את האמת לאמתה. אשר למהימנותו של המבוקש, קבע בית משפט השלום, כי עדותה הייתה "בלתי משכנית ולא עורה אמון, בלשון המעטה. בעניינים מסוימים חטאה עדותה הניגן [המברך] לאמת באופן ברור. עדויות ההגנה לא הצליחו לעורר ספק סביר בתחום המפלילה, וחילקו דוקא פועלו לחיזוקה". בהתייחס לגרסתו הקבוצה של המבוקש, לפיה הוא ניהל, הלכה למעשה, רומן עם המתלוננת, קבע בית משפט השלום, כי היא "אינה אמונה מתחוכה";

כי "ההסברים לככיתת הגרסה אינם משכנעים, דבר המuib כשלעצמם על אמינותה"; וכי "הגרסה אינה ראויה לאמון שכן היא אינה מתיחסת עם ראיות אחרות שהוצעו במשפט, לרבות עדויות מטעם הגנה". לבסוף, קבע בית משפט השלום כי המשיבה הוכיחה, מעבר לספק סביר, את מלא העובדות שנטענו כלפי המבוקש באישום הראשון, והרשייע בעבירות שוייחסו לו בגדדי אישום זה.

6. אשר לאישום השני, יזכיר כי המטלוננת 1 לא הגיעה למתן עדות בבית משפט השלום, שכן במהלך ניהול ההחלטה הוכחתיות התברר כי היא יצאה מן הארץ, בחודש ספטמבר 2015, ומאז לא שבה. לפיכך, יתרה המשיבה על עדותה בבית המשפט. בהתייחסו לראיות שהובאו בפניו להוכחת האישום השני, קבע בית משפט השלום, כי עדותה של עדות התביעה קלודין, לגבי דבריה של המטלוננת 1 על אודוט מעשי של המבוקש, שנאמרו לה בסמוך לאחר ביצועם, היא בגין עדות קבילה, מכוח החרג לככל הopsis עדות שמיעה, הקבוע בסעיף 10 לפקודת הראיות, שכותרתו "אמרה של קרובן אלימות" (רס גסטא). בית משפט השלום ציין, כי עדותה של קלודין היא אמונה בבסיסה, הן לגבי גרסתה, לפיה המטלוננת 1 התלוננה בפנייה על מעשי של המבוקש, זמן קצר לאחר שהייא (קלודין) שלחה אותה לנ��ות במתחם עלייה היה אחראי המבוקש; והן לגבי תגובתו של המבוקש לדברים. בית משפט השלום הבahir, כי מאחר שעדותה של קלודין היא בגין עדות שמיעה, ובשים לב לכך שהמטלוננת 1 עצמה לא העידה בבית המשפט, הרי שהמצאים, אודות טוב המעשים שביצע המבוקש במטלוננת 1, נקבעו על ידו רק לאחר שנמצאו להם חיזוקים בעדויות אחרות, ובכלל זה עדותם של המבוקש עצמו. לאחר זאת, הרשייע בית משפט השלום את המבוקש בעשיים המוחסנים לו באישום השני.

7. המבוקש הופנה על ידי בית משפט השלום אל שירות המבחן, לשם הכנת תסקיר מבנן בעניינו. בתסקיר נאמר, כי שירות המבחן התרשם כי קיים "פער בין הציגת הנאשם [הmbוקש] את אופן גידילתו במשפטה מתפקידת בהיותו ילד ונער נורטטיבי, לבין הפגיעה באחותו בזמן שירותו הצבאי". אשר לאחרת פגעה מינית באחותו, נמסר בתסקיר, כי המבוקש טען כי הוא ביצע את המעשים באחותו בשל כך שהוא עצמו נפגע מינית בעבר, או משום שאחותו הייתה "זמין לו", עת חיפש פורקן מיני. בהתייחס למעשי בהם הורשע המבוקש, נאמר בתסקיר, כי הוא חזר על גרסתו כפי שהוצגהה בעדותו במשפט, והוא אינו מקבל אחריות על מעשי. עוד צוין בתסקיר, כי הוצע למבוקש להשתלב בטיפול קבוצתי במרכז "התחליה חדשה", המועד לאנשים שאינם מ заболים על עצם אחריות לביצוע עבירות, אך הוא לא נענה להצעה זו. להתרשמותו של שירות המבחן, הרי ש"عقب עמדתו [של המבוקש] בהליך המשפט, הוא אינו בשל לכך בשלב זה". בהמשך, נאמר בתסקיר, כי "שירות המבחן התרשם מקושי בביטוי רגשי ומחירה בفتולוגיות ובעו"ויות בקורות חייו"; וכי "הנאשם [הmbוקש] מתקשה בהצבת גבולות פנימיים, מחפש באופן לא מותאם אחר ריגושים, ובעל פרשנות לקויה לסיטואציות". לאור האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית בעניינו של המבוקש.

8. המטלוננת הופנתה על ידי בית משפט השלום אל שירות המבחן, לשם הכנת תסקיר נפגעת עבירה בעניינה. בתסקיר נמסר, כי "הפגיעה המינית הותירה את א' עם חוויה קשה של ניצול והויה אובייקט. ניכר כי חוויה זו פגעה הן ביחסיה הזוגים באותה תקופה, והן באמונתה עצמה, בביטחון ובערך העצמי שלה, באופן שהחריף והעצים קשיים מהם סבלה א' קודם לכך". עוד נאמר בתסקיר, כי ההתנהלות הממושכת של ההליך המשפטי מקשה על המטלוננת בתהlixir החלמתה, וכי הכרה מצד בית המשפט בפגיעה ובנזק שנגרמו לה על ידי המבוקש, היא חשובה מאוד עבורה. לאור האמור, המליץ שירות המבחן כי בין רכיבי העונש, יוטל על המבוקש גם פיצוי כספי לטובת המטלוננת.

9. המבוקש הופנה על ידי בית משפט השלום אל המרכז להערכת מסוכנות, לשם הערכת מסוכנותו המינית. נמסר בהערכת המסוכנות, כי המבוקש הוא "אדם הגנתי, מניפולטיבי ובלתיאמין", העוסק בהأدלה עצמית הגובלת בגרנדיזיות". עוד נאמר, כי המבוקש הינו רצידיביסט בתחום עבירות מין, נוטה להגנתו הרבה, והוא סלקטיבי באופן

התיחסותו לזרות. צוין בנוספ', בהערכת המsocננת, כי לבקשת "קשה כליל סבב גבולות, במיחוד בהקשר לגבולות ההסכמה, ביחסים אינטימיים. בהקשר זה, ניתן להבין שמתבקשת לקבל תשובה שלילית ומנסה שוב להחיל את רצונו על הפרטניות הזוגית שלו (אשתו ובכלל)". אשר לעבירות בהן הורשע המבקש, נמסר כי מדברי המבקש התקבל הרשות כי הוא יודע לזרות מוצבי חולשה ולנצלם לטובתו, וכי הוא "ביצע את העבירות שלא על רקע סטייה מינית, אלא מתוך מאפיינים אישיותיים הכלולים קווים נרקיסיטיים, נטייה לכיבוש מיני, קשיי אמפתיה, גראנדיזיות, דימוי גברי לקוי, ניצול, תחכם ומיניפולציות". על יסוד האמור לעיל, ונוכח שילובם של גורמים סטטיים, דינאמיים וקליניים, הוערכה רמת המsocננת המינית של המבקש כבוגנית.

10. ביום 20.03.2017, נגזר דין של המבקש בבית משפט השלום. בית משפט השלום ציין, כי יש לקבוע מתחמי עונשה נפרדים בנוגע לכל אחד משני האישומים בהם הורשע המבקש. בבאו לקבוע את מתחמי העונשה ההולמים, עמד בית משפט השלום על הערכות החברתיות שנפגעו ממעשי של המבקש, ובهم: הגנה על שלמות הגוף והנפש; ועל אוטונומית הרצון והבחירה החופשית של אדם על גופו. אשר לנسبות ביצוע העבירות כלפי המתלוונת, הטיעם בית משפט השלום, כי "במעשי של הנאים [המבקש] ובנסיבות ביצועם גלויים כיור וחומרה שימושיים, בין היתר בשים לב לחלקו היחסי של הנאים [המבקש] ביצוע העבירות; אופים החוזר ונשנה של המעשים, יכולתו של הנאים [המבקש] להימנע מהם; היצול לרעה של פעריו הכוח והמעמד בין הנאים [המבקש] למATALונת; התכוון והמיניפולציה שליוו את המעשים לאור זמן; וכן הנזק שנגרם מביצוע העבירות". לאור האמור, ובהתחשב עיקרון ההלימה ובמדיניות העונשה הנוגגת,קבע בית משפט השלום כי מתחם העונשה ההולם, בגין העבירות נשוא האישום הראשון, ינווע בין 12 ל-27 חודשים מאסר לRICTו בפועל. אשר לאישום השני, בית משפט השלום עמד על נسبות ביצוע העבירה, ובוינה: קיומם של פעריו כוחות ומעמד בין המבקש לבין המATALונת 1, דבר שנותץ על ידי המבקש לשיפוק מאוווי המינאים. עם זאת, ציין בית משפט השלום, כי מדובר באירוע חד פעמי, שלאחריו ביקשה המATALונת 1 מהמומונה עליה להפסיק לנ��ות בסביבת עבודתו של המבקש. לאור האמור,קבע בית משפט השלום כי מתחם העונשה ההולם בגין האישום השני, ינווע בין "עונשה מוחשית שאינה יכולה רכיב של מאסר ועד מספר בודד של חודשים מאסר בפועל".

לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדלים של מתחמי העונשה, ראה בית משפט השלום כשיköלים לחובתו של המבקש את "כיור המעשים ואת הצורך להעביר ליחיד ולרבנים מסר חד וברור כנגד הישנותם"; את העובדה כי המבקש לא לQUIT אחירות על מעשיו; את עברו הפלילי של המבקש, ובעיקר את העובדה כי המבקש הורשע בתקיפה מינית שביצע באחותו, כשהיא בן 20-21; ואת עמדת גורמי המקצוע בעניינו של המבקש, שאינה חייבות ואינה כוללת המלצה טיפולית לגביו. בית משפט השלום ראה כשיköלים לקובלה: את גילו של המבקש; את היותו אב לילדים וסב לנכים; את העובדה כי הוא פוטר מעבודתו בפועל, בעקבות הגשת התalonות נגדו; את מכלול המסמכים והעדויות שהוגשו מטעם ההגנה, מהם עלה כי המבקש נהג לסייע ולתרום לנזקקים; ואת העובדה כי המבקש לא ביצע כל עבירה מיום הגשת התalonות נגדו, בשנת 2006, ועד היום. בהמשך, התייחס בית משפט השלום לטענות המבקש בדבר חלוף הזמן ועינוי דין שנגרם לו, וקבע כי אין לחת משקל מכריע לטיעונים אלה. לאחר זאת, סבר בית משפט השלום, כי יש להעמיד את עונשו של המבקש בטוחה הבינו של מתחמי שנקבעו בעניינו; וכי יש מקום לגזר עונש כולל על המבקש, בגין שני האישומים, גם יחד. לבסוף, נגזר דין של בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 21 חודשים מאסר לRICTו בפועל; 3 חודשים מאסר על תנאי, לבב יעבור המבקש כל עבירה מסווג עונש לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין או עבירה לפי החוק למןעת הטרדה מינית, במשך 3 שנים; 7 חודשים מאסר על תנאי, לבב יעבור המבקש כל עבירה מסווג פשע לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, במשך 3 שנים; ופיצוי כספי למATALונת בסך 20,000 ₪.

11. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב הן על הרשותה בדיון והן על חומרת עונשו. בפסק דין,

מיום 25.06.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערכו של המבוקש על שני חלקיו. בית משפט המחוזי ציין, כי אין להתערבות בקביעותיו העובדיות של בית משפט השלים באשר למהימנותה של המתלוונת, כמו גם בקביעתו בדבר החיזוקים שנמצאו לגרסתה. אשר לאישום השני, קבע בית המשפט המחוזי כי "לנוכח העובדה שגורסת המערע [הմבוקש] מאשרת את עצם קיומו של המגע ועל רקע הראיות האחרות, צדק בית משפט כאמור בפסקנה אליה הגע". לאור האמור, סבר בית המשפט המחוזי, כי לא נמצא כל הצדקה להתערבות בהכרעת דין המונומקט של המבוקש.

אשר לגזר הדין, טען המבוקש כי בית משפט השלים החמיר עימיו יתר על המידה. בדחוותו את הערעור גם בהיבט זה, קבע בית המשפט המחוזי, כי העונש שהוטל על המבוקש הולם את נסיבות המעשים בהם הורשע, בדגש על העובדה כי המבוקש ניצל את חולשתה של המתלוונת, וכן את מעמדו כאחראי תחזוקה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי גזר הדין משקלל כראוי את מלא השיקולים הרלוונטיים לקולה ולחותמלה, לרבות את נסיבותו האישיות של המבוקש, וכן כל מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בעונש זה. בית משפט המחוזי ציין, כי אלמלא הזמן הרב שהלך מאז בוצעה העבירות, היה עונשו של המבוקש כבד אף יותר.

על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

12. בבקשת לרשות ערעור המונחת לפניי, משבג המבוקש הנו על הרשותו בדיון והנו על חומרת העונש שהושת עלינו. במסגרת הבקשה, חזר המבוקש על מרבית טענותיו, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בין היתר, טוען המבוקש לקיוםן של שאלות משפטיות, שהן לשיטתו בעלות חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטى. השאלה הראשונה נוגעת ל渴דעתה של המתלוונת במשפטה כרואה לתוכנה, מכוח סעיף 10א(א) לפיקודת הראיות, שעה שלטענתה המבוקש "ברור לכל שאין מדובר במקורה בו השכחנה נובעת ממלחיצים שהופעלו על העד". לטענת המבוקש, שגה בית משפט השלים עת קיבל את הודהתה של המתלוונת במשפטה, כאשר היעדר הזיכרון בדבר האירועים שהתרחשו, אין מקורו בלחץ כלשהו שהופעל עליו מצד המבוקש. לפיכך, טוען המבוקש כי ראייה זו אינה קבילה, ולאור העובדה כי אין ראייה אחרת מלבדה אשר יכולה לבסס את הרשותו של המבוקש באישום הראשון, יש לבטל את הרשותו בדיון. השאלה השנייה נוגעת ל渴דעת עדות השמעה של קלודין, לפי סעיף 10 לפיקודת הראיות, שעה שהיעדרותה של המתלוונת 1 מהארץ נובעת ממחדלי התביעה. לטענת המבוקש, שגה בית משפט השלים עת קבע כי עדות השמעה מפי קלודין נכנסת לגדר סעיף 10 לפיקודת הראיות, וגם אילו באה העדות בגדרו של הסעיף, נטען, כי "התנהלותה השערוריתית והמקוממת של המדינה שחסמה בפניו את יכולת להפריך את הטענות כלפי מיקימה לו הגנה מן הצדק המחייב את זיכוי מאישום זה". השאלה השלישית עניינה בטרונייתו של המבוקש על כי ערכאת הערעור נמנעה מלדון בטענות שהועלו בפניה על ידו, טענות אשר יש בהן כדי לשנות את תוכנות המשפט. לשיטת המבוקש, עצם העובדה כי בית המשפט המחוזי לא דין בסוגיות שעמדו במרכז הערעור שהגיש, מצדיקה מתן רשות ערעור. השאלה הרביעית נוגעת למשמעותו של המושג "עבירה נוספת", לפי סעיף 16(ב)(1) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (להלן: חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים). לטענת המבוקש, יש לבחון "האם עבירה טכנית של הפעלת תחנת רדיו פיראטית תהחשב 'עבירה נוספת', כאשר שורה ארוכה של עבירות אחרות, כגון עבירות על חוקי בניה, תעבורה, רוב העבירות של חוק השיפוט הצבאי, צרכנות, אייקות הסביבה, טבע, ועוד – אין עצורות מירוץ זה ולא נכללות, כלל, ברישום הפלילי". לטענת המבוקש, אין מדובר בשאלות תיאוריות גרידא, שכן קבלת הפרשנות אותה הוא מציע, בכל אחת מהשאלות שהועלו, תשליך באופן מיידי על תוכנות הלהיר בעניינו. המבוקש הוסיף וטען, בהקשר לחומרת העונש, כי בית משפט השלים שגה עת הタルם מהשיהו שחל בהגשת כתבי האישום; כאשר שקל לחובתו של המבוקש את האמור

בתסaurus נגעת העבירה; וכי העונש שהוטל עליו חורג בצורה קיצונית מרמת הענישה הראوية. בתשובה לתגובתה של המשפט, ציין המבוקש כי הטענה בדבר אי קבילהה של הودעת המתלוונת במשפטה, הועלתה על ידו בפני הערכאות הקודמות; כי הקביעה שנעשתה בעניין מריל, תומכת דווקא בטענות המבוקש; וכי "פרשנותו של בית המשפט הנהנת מפלט נוח לעדי שקר, שמכאן ואילך יוכל להימלט ממענה על שאלות לא נוחות או מחרשה על תיאור המעשה בטענה של 'אי זכרון'". לאור האמור, גורסת המבוקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעоро לגופו, ולבטל את הרשעתו, או לחייבונו, להקל משמעותית בעונשו.

תגובתה של המשיבה לבקשה לרשות ערעור

13. בתגובה לבקשה למתן רשות ערעור, טעונה המשיבה כי עניינו של המבוקש אינו מעלה כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית כללית, אלא שמדובר בעניינו הפרטני של המבוקש בלבד. זאת ועוד, נטען על ידי המשיבה, כי התנהלותו של המבוקש עצמו הוא זה שהובילו, בעיקרו של דבר, לכך שהמשפט החל להישמע כ-10 שנים לאחר ביצוע העבירות, ולפיכך הכרעתו העובדתית של בית המשפט, בעיקר בכל הנוגע להיעדר זיכרונה של המתלוונת, "כרוכה במצב דברים זה ונטועה עמוק בנסיבותיו הפרטניות של התק"י". אשר לטענת המבוקש בדבר פרשנותו של סעיף 10(א) לפיקודת הראיות, טעונה המשיבה, כי טענה זו ככל לא נטעה בפני הערכאות הקודמות, ולפיכך, הלכה למעשה, המבוקש "ויתר" על טענות זו. עוד טעונה המשיבה 1, כי המבוקש הסכים בהודעת הערעור להתקיימותו של התנאי השלישי הנדרש בסעיף, שעניינו "היעדר זיכרונו של העד". לגופו של עניין, טעונה המשיבה, כי מעוין בלשון הסעיף עולה לא קיימת כל דרישة לקיומו של אמצעי פסול, לה טוען המבוקש; וכי התנאי בדבר הפעלת לחץ בלתי לגיטימי על העד הוא אכןו תנאי בלעדיו אין. לגשת המשיבה, נוסף על סעיף 10(א) לפיקודת הראיות, אשר תנאי מתקיימים במלואם, הودעתה המשפטית של המתלוונת קבילה לאמתות תוכנה, שכן היא מקיימת את התנאים שנקבעו בעניין מריל, וכי בכך לשם הוכחת קבילותו של האמרה. אשר לטענת המבוקש, כי מתן האמרה על ידי המתלוונת לא הוכח, מפני המשיבה לקביעותה המונומוקות של בית משפט השлом, לפייהם תנאיו של סעיף 10(א) לפיקודת הראיות הוכחו במלואם. בהתייחס לטענה, כי הנسبות המתירות את קבלת עדות השמיעה, בהתאם לסעיף 10 לפיקודת הראיות, צרכיות להיות כאלו הנובעות מ"כוח עליון", טעונה המשיבה, כי טענה זו לא הוועלה בפני בית משפט השлом. לעיצום של דברים, גורסת המשיבה כי לטענה זו אין כל אחיזה בלשון החוק, וכי טענה זו אינה מתישבת עם המגמה בדבר "מעבר מכללי קובלות לשאלת משקל הראייה". בהמשך, גורסת המשיבה, כי טענתו של המבוקש לפניה עומדת לו "הגנה מן הצדק", בשל התנגדותה "השערויתית", כביכול, של התביעה, היא טענה מופרכת, וכי דווקא מעשי ומחדלו של המבוקש עצמו הם הביעתיים במקורה דן. לבסוף, נטען על ידי המשיבה, כי מצד בית המשפט המחויז בדחוותו את הערעור גם לעניין חומרת עונשו של המבוקש. לאור האמור, גורסת המשיבה כי יש לדוחות את הבקשה למתן רשות ערעור, על שני חלקיה.

דין והכרעה

14. כדי, רשות ערעור "בגיגול שלishi" תינתן במסורת והוא שמורה לקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים להילך; או לקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין או-צדק שנגרכם למבקר (רע"פ 226/17 **מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2016)**; רע"פ 9171/16 **לבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)**; רע"פ 10059/16 **בDIR נ' מדינת ישראל (14.3.2017)**; רע"פ 5995/17 **כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)**). לאחר שעינתי בבקשת רשות ערעור ובנספחיה, נחה דעתם כי התביעה אינה עומדת באמונות מידת האמורויות, ועוד, כי אין מתעורר חשש לעיוות דין או

לחוסר צדק שנגרם למבקר. זאת ועוד, טענותיו של המבוקש בדבר מהימנותם של העדים השונים, לרבות מהימנותה של המתלוונת, כמו גם השגתו על קביעותן של הראיות, מופנות, הלכה למעשה, כלפי מצאים שבעובדתה וקביעות מהימנות, שנעשו על ידי בית משפט השלום. כידוע הוא, כי **ערכתה הערעורה** איננה נותה להתערב בקביעות מעין אלה, שנעשו על ידי הרכאה הדינונית (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חינם בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); רע"פ 7066/13 אלמליך נ' מדינת ישראל (08.12.2017)), וביתר שאת אמרוים הדברים, שעה שמדובר בערעור "בגלגול שלishi" (רע"פ 157 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016) ; רע"פ 117/16 מעוז נ' מדינת ישראל (11.1.2016)). עוד יזכיר, כי חרף ניסיונותיו של המבוקש לענות על בקשתו בסות של שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהן נסובות על עניינו הפרטני של המבוקש, וזאת בלבד. די בטעםם אלו, על מנת לדוחת את הבקשה.

למעלה מן הצורך, אתייחס למקצת מטענותיו של המבוקש. אשר לטענה הראשונה, אצין כי מלשון סעיף 10(א) לפקודת הראות לא עולה כל דרישת לקיומו של אמצעי פסול, שבגינו העד אינו זוכר את שמסר במשטרה. זאת, בניגוד לאמור בסעיף 10(ב) לפקודת הראות, שבו נקבע מפורשות, כי כאשר נתן האמרה איןנו עד, רשאי בית המשפט לקבל אמרה בכתב שנთן עד מחוץ לכותלי בית המשפט, רק אם שוכנע כי אמצעי פסול שימוש להניא או למנוע את נתן האמרה מלאת את העדות". זאת ועוד, תמים דעתים אני עם בית משפט השלום, עת קבע כי הودעתה המשטרית של המתלוונת "הייתה לכוארה יכולה להתקבל כראיה קבילה בהתאם לרצionarioלים שנדונו בעניין מריל", שכן המתלוונת אישרה בעדותה בבית המשפט כי כל שנאמר על ידה במשטרה משקף את שairע בפועל. לכך יש להוסיף את קביעותיו החד משמעויות של בית משפט השלום בדבר מהימנותה של המתלוונת, ובאשר לחיזוקים המשמעותיים שנמצאו עדותה.

אוסף עוד, כי לא מצאתי כל בסיס לטענת המבקש, לפיה יש לפרש את סעיף 10 לפקודת הראות, באופן שבו "הנסיבות המתיירות קבלת עדות שמוועה לפי סעיף 10 הינו בעיירן, נסיבות הנובעות מכוח עליון". לא מצאתי לטענה זו כל אחזקה בלשון החוק ובפסיקת הוגנות, ואין צורך לומר כי התנאי, לפיו העד "נעדר מהארץ" מתקיים בעניינה של המתלוננת 1, וה�性ימה אינה נדרשת להוכיח כל דבר מעבר לכך. יצוין, כי לא מצאתי ממש גם בטענותיו האחרות של המבקש בדבר הייתו חוסה תחת הגנה מן הצדק; וחילוף הזמן.

אשר לחומרת העונש, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בבקשת רשות ערעור הנسبה על גזר הדין לא התקבל, כלל, אלא אם ניכרת בעונש סטייה קיצונית מרמת העונשה הנהוגת והמקובלת בעבירות דומות (ר' ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); ר' קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). נראה בבירור כי אין זה המצב עניינו, וכי בכך לדוחות גם את הבקשה לעניין חומרת העונש.

אשר לטענת המבוקש, לפיה היה מקום למחוק את הרשותה הקודמת, מקובלים עליי דבריו של בית משפט השלום, לפיהם:

בלא לסייע את טيبة של הרשותה הנוספת העוצרת את תקופת המחיקה. לגופם של דברים, אני סבורה כי אין הצדקה להתעלם מאותה הרשעה קודמת לשנת 1994. אמת, מדובר בהרשותה שהתיישנה וראיתי ליתן לכך משקל".

כאמור, הרשותו של המבוקש בעבירה שעונייה תקיפה מינית לא נמחקה מן המרשם הפלילי, כפי שהובאה לעיל, והוא עמדה, כדין, לעינו של בית משפט השלום. למעשה הוא לציין, כי מדובר בנטען רלוונטי לעניין השיקולים לגזירת העונש, שעה שהמבקש שב לسورו, וביצע עבירות מין נוספת בשתי מחלונות, כפי שהוכח במקורה דן.

אשר ליתר טענותיו של המבוקש בדבר חומרת עונשו, עמדתי היא כי גזר דיןו של המבוקש אינם סותה ממדייניות העונייה המקובלת בעבירות מסווג זה. ניכר, כי בעת גיורת עונשו של המבוקש נסיבותו האישיות ויתר השיקולים הצריכים לעניין, לרבות הנתונים הפוגעים לזכותו, לא נעלמו מענייני הערכאות הקודמות, וניתן להם המשקל הראוי. על יסוד האמור, נחיה דעתך כי העונש שהוחשה על המבוקש הינו ראוי ומואزن, ולא מצאת כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלאול שלישי".

16. אשר על כן, הבקשה לרשות הערעור נדחתה בזאת, וכפועל יוצא מכך מתבטלת החלטתי מיום 25.07.2017, בדבר עיכוב ביצוע עונשו של המבוקש.

המבקש **יתיצב לראיצוי עונשו ביום 02.01.2018 עד השעה 10:00, ביום"ר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבリストתו תעוזת זהות וועתק מהחלטה זו.** על המבוקש לתאמם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: **777-9787377 או 08-9787336**.

ניתנה היום, כ"ד בכסלו התשע"ח (12.12.2017).

ש | פ | ט